03/06/2020

Ξαφνικά, το κελί γέμισε από ένα υπερκόσμιο φως!

/ Ορθόδοξες Προβολές

Σ’ όλη τη ζωή του ο π. Νικόδημος Μαντίτσα, προετοιμαζόταν για το κοινό τέλος, ιδιαίτερα όταν πλησίαζε ο καιρός του. Ήταν ασθενής, αλλά ο νους του παρέμενε καθαρός και προσευχόταν συνεχώς.

Κάποια νύχτα, είπε στις δύο μοναχές, που τον διακονούσαν:
– Αδελφές, αγρυπνήστε αυτή τη νύχτα μαζί μου, διότι το πρωί, ώρα τρεις αναχωρώ· και έχω μεγάλη ανάγκη των προσευχών σας.

Οι Αδελφές διάβαζαν ακατάπαυστα προσευχές, Χαιρετισμούς, Παρακλήσεις, Ψαλμούς, για να μη κοιμηθούν, αλλά και ο π. Νικόδημος προσευχόταν συνεχώς: «Κύριε Ιησού Χριστέ…», και κάπου κάπου ρωτούσε τι ώρα είναι.

– Ετοίμασα το κερί και τα σπίρτο, διηγείτο μία μοναχή, για να τα έχω έτοιμα. Ό καιρός περνούσε ασυναίσθητα δώδεκα, μία, δύο... Πλησίαζε η ώρα τρεις και εμείς ήμασταν σε υπερένταση να δούμε τι θα γίνει...

Ξαφνικά, το κελί γέμισε από ένα δυνατό υπερκόσμιο φως και βλέπαμε δίπλα στον Γέροντα έναν επίσκοπο ντυμένο τα αρχιερατικά του άμφια, κρατώντας στα χέρια του και δύο αναμμένα κηροπήγια, το ένα με τρία και το άλλο με δύο κεριά.

Εμείς πέσαμε κάτω από το φόβο μας και ακούσαμε τον αρχιερέα να λέει:
– Πάτερ, από τώρα έλα μαζί μας!

Και ο Γέροντας είπε:
– Κύριε, πόσο σε περίμενα!

Εξαφανίσθηκε και ο αρχιερεύς και το φως.

Όταν εμείς σηκωθήκαμε, ο πατήρ είχε κοιμηθεί.

Το πρόσωπό του ήταν ειρηνικό και φωτεινό σαν να κοιμόταν...

Πρωτοσύγκελος Νικόδημος Μαντίτσα από το μοναστήρι Αγαπία, όπου υπηρέτησε ως πνευματικός, ζώντας με ησυχία και βαθιά εσωτερική ταπείνωση. Έγραψε πολλά ψυχωφελή και διδακτικά έργα, ενώ ολόκληρα χωριά με χιλιάδες χριστιανούς ήταν πνευματικά του παιδιά.

Πηγή: pemptousia.gr

Απόσπασμα από το βιβλίο «Γεροντικό Ρουμάνων Πατέρων», των εκδόσεων Ορθόδοξος Κυψέλη.